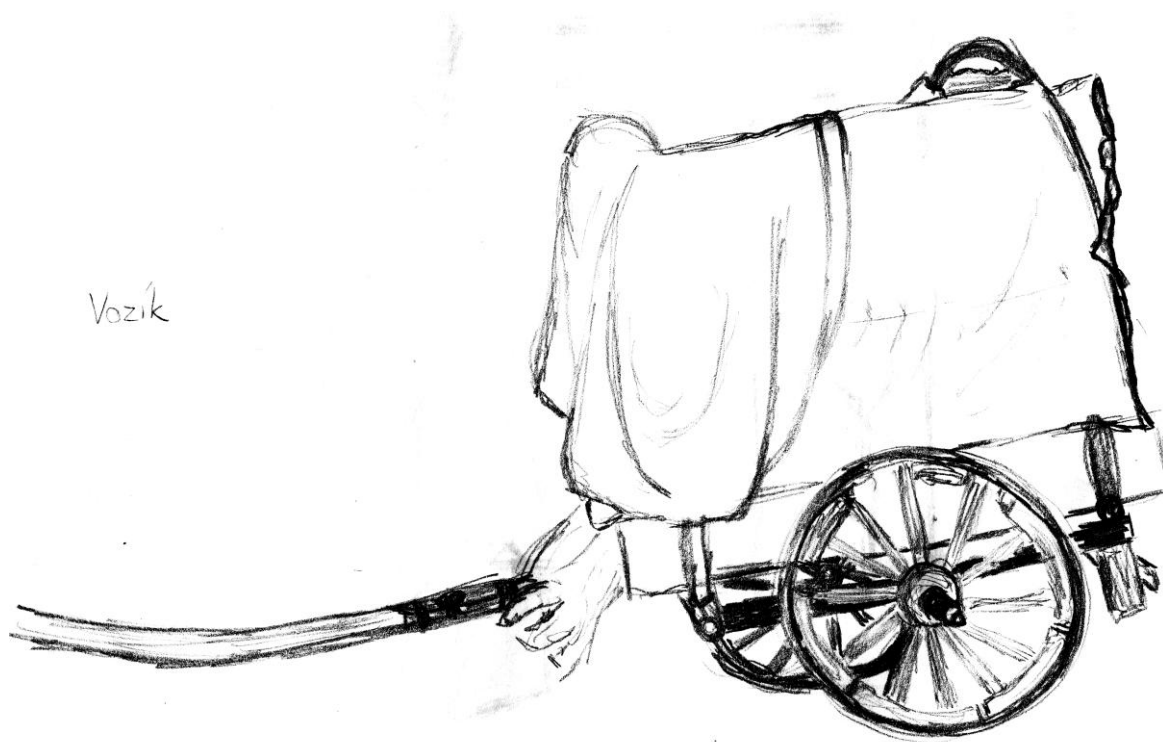

*Od září do Vánoc...
Literární sborníček žáků*

ZŠ J. Š. Baara

*Kresba: Barbora Uhlířová, 7. B
(8. 10. 2009 ve skanzenu Řepora)*

*Ze slohových a literárních prací žáků
sestavila Mgr. Zdeňka Ditrichová*

Listopad 2009

V zákulisí Jihočeského divadla
aneb
„Za oponou“

Hned těsně po začátku tohoto školního roku, 15. září, jsme byli v době odpoledního vyučování na exkurzi v zákulisí Jihočeského divadla.

Naše prohlídka začala u divadelních kostýmů. Kostýmy jsou krásné a asi také drahé. Viděli jsme kostýmy na Labutí jezero, oblečení císařovny, kosmonauta – a mnoho dalších.

Po prohlídce kostýmů a šaten herců jsme se dostali i na jeviště. To bylo připraveno pro operu Astrologové. Na jevišti byla velikánská kniha, kterou používají herci jako rekvizitu při představení. Zaujalo nás, že část diváků sedí při představení přímo na jevišti.

Ukázali nám taky, jak se spouští opona, jak funguje bezpečnostní protipožární opona, jak se stavějí a mění kulisy a mnoho dalších zajímavých divadelních triků. Zajímavá je například točna – kruhový prostor uprostřed jeviště, kterým se podle potřeby dá otáčet.

Odcházeli jsme do loutkárny, kde už na nás čekaly připravené loutky. Dokonce i veliké – kostým v podobě krtka, do kterého zkrátka herec vstoupí. Byly zde i loutky hadrové a veliké dřevěné marionety, které vážily i více než 10 kilo! Mohli jsme si vyzkoušet, jak se s nimi manipuluje, ale hned jsme měli záda i ruce unavené a raději jsme loutku poslali dál.

Pak jsme šli do dílny, kde se pro herce vyrábějí paruky. Moc jsme z toho neměli, protože to byla malá místnost a návštěvníků v ní hodně.

No a pak se to stalo. Jak začali různí návštěvníci odcházet, místnost parukářek se uvolnila a my jsme tam s holkama zůstaly... Paní nám vysvětlovala, jak se paruky vyrábějí. Trvá to i několik dní a je to velmi jemná a náročná práce. My jsme zaujatě poslouchaly – a najednou jsme si uvědomily, že už jsou dávno všichni pryč. „Panebože! Kde už jsou ostatní? Kudy za nimi?“

Utíkaly jsme po schodech dolů. Cestou jsme mýjely rekvizity, různé kostýmy, loutky asi metr vysoké – a najednou jsme se ocitly v místnosti pod jevištěm, kde hraje orchestr. Tedy v orchestřišti. Tam nám jeden hodný pán řekl, že naše skupina už odchází do šaten a ukázal nám, jak a kudy se tam dostaneme. „Uff“, trefily jsme! A paní učitelka jen řekla: „No tak už pojd'te, čekáme jen na vás!“ V divadle se nám líbilo.

(Nikola Parkosová a Gabriela Římnáčová, 7. B)

Jak jsme byli ve středověku

Je čtvrtek 8. října a píše se rok 2009. Tři třídy – 7. A, 7. B a 7. C jsme právě v autobuse a jedeme do středověku. Do jedné středověké vesničky jménem Řepora, která leží v údolí na okraji Prahy.

Cesta tam nám připadla velice veselá, jen paní učitelky měly snad dojem, že pěkně řádíme. A my zatím sedíme, povídáme si, posloucháme MP3 a MP4, píšeme si SMS anebo se jen tak duchanepřítomně díváme z okna.

Po krátkých zastávkách u benzinek autobus slabě zaskřípal a trochu sebou trhl. Zastavil na cestě mezi nízkými stromy, před vstupní bránou do Řepory.

Někdo si třeba myslel, že to bude nuda, ale jak jsme se ocitli uvnitř Řepory, zjistili jsme brzy, že opak je pravdou!

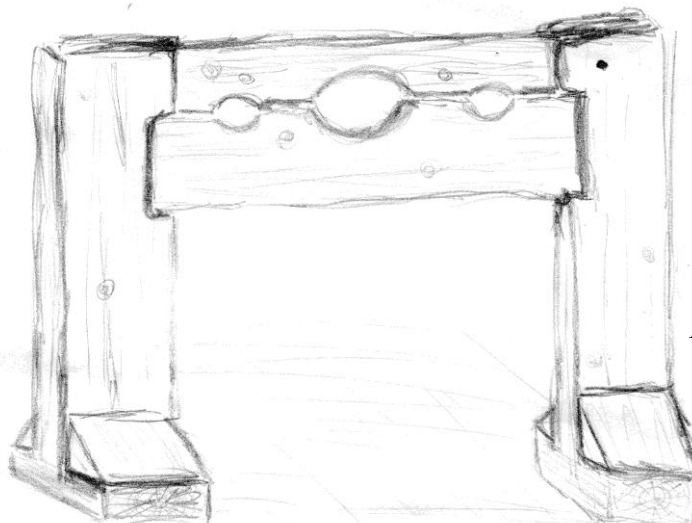
V městečku bylo množství dřevěných, většinou roubených staveb, studna s vodou, pranýř, krčma i kostelík, jezírko s rybami, hranice i šibenice. Také jsme viděli hladomornu pod věží vstupní palisády, ale do hladomorny dolů jsme nesměli.

Počasí nám přálo, bylo velmi příjemně. Všechno jsme si tam důkladně prohlédli a prolezli. Směli jsme chodit na chůdách a vyzkoušet si i středověké mučicí nástroje – kládu a takzvané housle. Čas tam strávený velice rychle utekl. Připadlo nám, že sotva jsme přijeli, už zase odjíždíme. Ale za ty tři hodiny, kdy jsme se seznamovali s životem středověké vesnice, jsme museli splnit i nějaké úkoly. Kreslili jsme tři objekty, které nás něčím více zaujaly.

Někoho zaujala prostá obydlí, kde se spalo na slámě, někoho povozy, někoho i místní chov koz a ovcí. Ale zkuste nakreslit kozu!

No a pak cesta domů do Budějovic. Sledovali jsme, kdo komu píše zamilovaná psaníčka a kdo komu píše esemesky. Pak nás to ale přestalo bavit – no a stejně už jsme přijížděli domů! A hned další den začalo škaredé počasí! To jsme ale měli kliku.

(Skupinová práce žáků 7. B – do práce přispěli: Barbora Uhlířová, Jan Štrobl, Dan Dvořák, Jakub Mačí, Cyril Horák, Markéta Maděrová, Adam Novotný)

*Kresba „klády“:
B. Uhlířová, 7B*

Dětství má někdo před sebou, někdo za sebou. Své dětství si prožije každý. Dětství by měla být krásná léta! Kdo říká, že neměl krásné dětství, je to smutný člověk. Kdo však měl dětství smutné, snad zapomene a bude si užívat šťastné chvíle v dospělosti.

(Dominika Skálová, 6. B)

Přátelství

Kouzelný les a kouzelná louka tě čeká v Zemi kamarádké. Kamarádství a přátelství tě čeká tam, kam právě přicházíš. Snad si myslíš, že smutek vládne tam? To se mýlíš!

Jen smích se dá vidět v Zemi Přátelství, každý den se smíchem za Tebou přijdem! Proto se můžeš těšit na ten nový svět, co Tě v Zemi Přátelství čeká. Dvě hodinky, tři či pět – a už je tu ten krásný svět. Svět přátelství a kamarádství.

(Veronika Janniová, 6. B)

Láska

Láska není pocit, který ovlivníte.
Láska je pocit štěstí, odvahy i radosti.
Lásce neporučíte, nerozkážete, lásku nezničíte.
Láska je váš osobní cit.
Někdo v ni věří, někdo ne.
Ten, kdo v ni věří, je člověk se srdcem na místě.
Láska je štěstí, je to dar, je to to nejlepší, co vás mohlo potkat.
Láska je odvaha, se kterou se ledačemu naučíte.
Láska je radost, protože v ni věříte...

(Lukáš Fiala, 8. B)

**Krásná je příroda, krásné je nebe,
krásné je milovat,
ale jen tebe.
Milovat není sen,
lásku dát
je milovat, věřit a pravdu znát.
Milovat
je podat obě ruce,
milovat
je rozdělit duši i srdce.**

(Lucie Vachušková, 8. B)

Má nezapomenutelná příhoda (vypravování žáků 6. A)

Zážitek z Rožmberku

Jednou ráno jsme vstali a šli jsme na každovíkendovou procházku. U náměstí jsem jezdil na koloběžce v zóně vyznačené pro cyklisty. Jel jsem a najednou se ze zatáčky vyřítilo auto. Auto nestačilo zabrzdit a já zatočil. No a už to bylo. Byl jsem pod autem.

Když jsem se probudil, byl jsem v nemocnici. Mé zranění naštěstí nebylo příliš vážné. Po dvou týdnech mě pustili domů.

O řidiči, co mě zranil, jsem už pak nikdy neslyšel. Jen vím, že tehdy musel na policii.

Od té doby si dávám pozor na cestu a nekoukám se, kde co lítá. Jsem opatrnější, nerad bych něco podobného zažil znovu.

(Richard Suchý, 6. A)

Zážitek z českobudějovického náměstí

Dne 7. dubna 2009 jsme se šli podívat na českobudějovické náměstí. Zatím nic netuším. Je tam dost lidí. Napadne mě jít se podívat blíž. A najednou už to začíná! K zemi se spouštějí tikety v hodnotě 50 korun.

Tím tlakem, jak se lidé ženou sem a tam, náhle upadnu. Snažím se zvednout, ale nedaří se mi to. Křičím o pomoc, je to nechutné.

Je mi špatně. Zvracím a teče mi krev z nosu. Už si pomalu říkám, že je můj konec. Že nevydržím. Tolik lidí na mě šlape! Myslím na různé pěkné zážitky, které jsem zažila, a teď nevím, zda byly poslední, nebo jestli na mě přece jen budou čekat další.

Náhle mě někdo tahá za ruku. Nedaří se, ale blízko je další pomoc! Nějaká paní mě tahá ven z toho chumlu, bere mě do náručí a nese mě. Asi už ale nemá dost síly. Přijde k nám pán a bere mě do náručí on. Jdeme směrem k pódiu. Ta paní, co mě vytáhla, křičí: „Zavolejte záchranku!“ Pán odpovídá: „Už jsem tam volal!“

Za chvíli přijíždí na náměstí první záchranka. Mě do ní nakládají jako první. Dostávám kapačku.

Teď čekám na vyšetření CT. Jezdím v tunelu. Po vyšetření mě odvázejí na jednotku intenzivní péče.

Tam jsem strávila asi čtyři dny. Pak mě přeložili na dětské oddělení, ale museli mě vozit na vozíku...

Byla jsem ráda, když jsem se dostala konečně domů a pak i mezi spolužáky. Ale věřte mi, že honba za penězi se opravdu nevyplácí. A já jsem ke strašným zážitkům přišla nevinně.

(Anna Švecová, 6. A)

Stylistická rozvička:

(„...*Malý princ, co s tvou růží? Je říjen, z hor jde mráz...*“
– *text písně*)

Dnes je prvního října, což znamená, že je první říjnový den. Je to dobře, ale i trochu špatně.

Dobře je to proto, že ze zelených pichlavých skořápek padají hnědí mužíčci a vždycky se snaží schovat se pod nějaký ten lísteček nebo větvičku. Někdy se schovají tak dobře, že je žádné z dětí nenajde. Ani Janička, ani Pepíček, ba ani Maruška – a to mají všichni oči na stopkách! Ale nic! Někdy se ale vůbec neschovají, protože u některého z dětí jsou hrozně rádi!

V říjnu ale nejenom tito hnědí mužíčci musí vykonat svou práci. Také listí se musí zbarvovat do krásných barev a včas spadnout, aby je nezmrazil ledový sníh. Jen dub si lenoší! Tomu se nikdy nechce nic dělat! Je to lenivý strom a listy na něm taky.

A zvířátka si musí včas hledat nějaké to papání. Veverka oříšky, kuna kdejaké neopatrné zvířátko. No a ještě si zvířátka musí zařídit nějaké to obydlí nebo noru pro svá děťátka a také pro sebe, aby mohla při tom mrazu krásně spát.

Ale také lidé se snaží. Kupují kdejaké hrábě, aby mohli shrabat spadané listí, a kupují také třeba sánky, aby se mohli s dětmi vyblbnout, až přijde zima.

Takový je prostě říjen. Na tom nikdo nic nezmění. Vaše Lenka.

(Lenka Pekárková, 6. A)

Dnes je první říjen. Vlaštovky už odlétají k jihu a podzim o sobě dává vědět.

Listy červenají, žloutnou, hnědnou. Kaštany padají ze stromů a děti je sbírají. Postaví z nich třeba nějaké zvířátko. Veverka i jiná zvířátka si dělají zásoby na dlouhatánskou zimu. Začíná být chladno, proto se už z některých komínů kouří. Jablka se červenají a švestky modrají.

Měsíc říjen je krásný měsíc. Já ho mám moc ráda. Nejradši mám, když jdeme s tátou do lesa a dáme zvířátkům do krmelce jídlo. Potom se vydáme na posed a potichu pozorujeme srnky, zajíce nebo třeba i prasata.

Každý měsíc má něco do sebe, ale já vím, že nic není nekonečné. Už se těším, až půjdeme lyžovat!

(Eliška Zikešová, 6. A)

**V říjnu končí léto a s ním luční bláto,
švestky se modrají, jablka sládnou,
podzim jde po kraji, rybníky chladnou...**

(Marek Binder, 6. A)

**Říjen je měsíc podzimu, kdy listy z nebe prší,
zelená, žlutá i červená – a svět se s námi točí...**

(Jakub Mačí, 7. B)

**Přichází podzim.
Krása barev, padá listí.
Příroda se zbarvuje různými odstíny.**

**Už je chladněji.
Ale přece jen někdy svítí sluníčko,
i když někdy zaprší...
Podzim je náš barevný svět.**

(Irena Tomková, 6. B)

Co viděli tažní ptáci...

Často přemýšlím o tom, co všechno mohou vidět tažní ptáci, když přelétají v době tahu nad světem. Představoval jsem si jednou, že letím s nimi.

Nad Rakouskem jsem viděl skoro stejný obrázek jako v České republice. Typ krajiny, měst, lidí. Když jsem ale přelétal nad Itálií, viděl jsem spoustu zajímavých věcí. Tak třeba Řím a Koloseum a taky šikmou věž v Pise. Pak jsem vyletěl nad moře.

Nad mořem jsem se setkal s hejnem čápů. A zeptal jsem se jich, jestli mohou letět dál s nimi. A mohl jsem! Tak se tedy vydáváme na dlouhou cestu.

Letěli jsme dva dny. Po dvou dnech jsme konečně uviděli africké pláně. Život v Africe je úplně jiný! Všiml jsem si, jak někde těžce bojují s hladem a nemocemi, viděl jsem děti, které rády chodí do školy, pokud nějakou vůbec mají!

V Africe jsme přečkali evropskou zimu. Když ve střední Evropě začalo jaro, vylétli jsme na zpáteční cestu. Zaletěl jsem si na veletrh aut do Milána. Potom jsem přeletěl zase nad Rakouskem a brzy jsem byl v Praze zpět...

(Vojtěch Rokoský, 6. A)

Jednoho předchladného dne se vlaštovky vydaly na let do teplejší krajiny. Vylétly z Českých Budějovic a netrvalo to dlouho, uviděly opuštěné hranice České republiky.

Najednou začala sněhová vánice. Tu musely někde přečkat. Uviděly opuštěný dům. Vletěly na půdu, tam si odpočinuly a letěly dál.

Brzy se začalo oteplovat, protože letěly na jih. Přiletěly až k Jaderskému moři. „Hurá!“ volaly vlaštovky. Konečně si mohly odpočinout, něco si sezobnout a napít se. A pak letěly ještě dál.

V dálce uviděly ostrov. „Poletíme tam,“ shodly se vlaštovky – kromě jediné, která chtěla raději do nějakého města. Ale musela se ostatním přizpůsobit, nechtěla je opustit.

Na obydleném ostrově přečkaly vlaštovky dobu, než v Evropě skončila zima. Vydaly se zase na cestu k nám, do České republiky. A zde zůstaly šťastně zase až do další zimy...

(Tomáš Komárek, 6. A)

Často přemýšlím o tom, co všechno vidí tažní ptáci, když letí k teplu na jih.

Vzdušnou cestou z Českých Budějovic do Itálie jednou letělo hejno vlaštovek. Letěly přes Innsbruck a viděly tam velké město s mnoha turisty. Ale ti turisté se nechovali k danému městu dobře! Všude byly vidět obaly od čokolád, bonbónů, různé plechovky od nápojů. A dokonce i ztracené cennosti!

Tohle se vlaštovkám nelíbilo, ale stejně musely dál. Jen se napily a zase vyletěly vzhůru do oblak.

Itálie už byla jen kousínek a všechny vlaštovky se těšily, až si někde pod střechou odpočinou. Přiletěly ke starému domečku, kde se vždy cestou zastavovaly. Usadily se na střeše – a vtom uslyšely hluk. Napadlo je: „Co to asi je?“ Zvědavě se rozhlížely. Hned za domkem uviděly obrovskou skládku odpadků! Vůbec neváhaly a po lehkém odpočinku zase pokračovaly v cestě.

Hledaly vhodné místo, kde by se mohly usadit. Konečně objevily vhodný útulek, kde je nezaskočí zima a mráz. Napily se, sezobly pár kousků hmyzu, lehce si prozpěvovaly a pomalinku jedna po druhé usínaly...

(Lenka Raabová, 6. A)

Už je to tady. Tažní ptáci nás pomalu, ale jistě opouštějí. Někdy si ani já sama nedokážu představit, co cestou na jih mohou naši tažní ptáci vidět. Radost, smutek? Ubohé děti, co jsou na ulicích a prosí o nějaké jídlo? Někdy to musí být moc smutný pohled.

Tažný pták letí přes Rakousko. Vidí upravenou maminku a její dvě spokojené děti. Jenže o pár kilometrů dál vidí malé dítě, které je samo a prosí o kousek jídla. Je to smutné a ubohé. Jenže takových dětí jsou tisíce!

Náš tažný pták je teď ve Švýcarsku, v městečku Chur. V Churu je dětský domov. Malé děti jsou s paní vychovatelkou na procházce. Tažný pták by rád zůstal a udělal opuštěným dětem radost, ale musí dál. Má před sebou ještě dlouhatánskou cestu.

Konečně je tažný pták u konce své dlouhé cesty. Konečně si odpočine. Bude se starat o své děti a přestane v sobě nosit smutek nad opuštěnými dětmi bez rodičů a bez lásky.

(Anna Švecová, 6. A)

Když tažní ptáci zjistí, že už bude zima, deštivo a větrno, chystají se na dlouhý let do dalekých teplých krajin. Několikrát jsem už viděla, jak od nás z Českých Budějovic vlaštovky nebo divoké husy odlétají. Zajímalo by mě, co všechno vidí při svém letu na jih.

Než tažní ptáci odletí, určitě si nějak vypráví o tom, kam poletí. No jasně! Hejno hus už odlétá směrem do jižní Evropy. Když letí nad Rakouskem, vidí za bílými mraky vysoké Alpy, které se pod nimi rozpínají. Vidí horolezce a rodiny turistů, kteří se přijeli podívat na tuto zem.

Když vyletí z překrásných vysokých Alp, zaletí nejspíš do Itálie. Tam je přece krásně! Ptáci z hejna se mohou dívat do teplé krajiny plné neznámých lidí. Vidí, jak se radují a skáčou do vody.

Pak asi krátce letí přes Španělsko. Tam vidí hlučné lidi, kteří si krásně žijí a radují se ze života. Koupají se v teplé vodě a hrají na španělské kytary. Rodiny se radují a koupou se v čistě modrém moři.

Když je hejno unavené, udělá si přestávku. Ptáci si potřebují odpočinout a posilnit se. Čeká je přece dlouhý let přes Středozevní moře! A Afrika je ještě daleko!

A co vidí v Africe? V Africe vidí chudé lidi, chudé a podvyživené děti i dospělé. Právě však dostali výsledek mezinárodní finanční sbírky na stavbu nové školy pro děti. I my jsme přispěli.

Děti si v Africe opravdu nežijí moc dobře. I vodu mají jednou za čas, a to ještě zdravotně závadnou. A na boj s nemocemi nemají ani vzdělání, ani peníze. A tak hejna přeletí třeba i nad Angolskou pánví a těší se na další období prožití v teple. A až se přelomí rok, vydají se tažní ptáci zase na cestu zpět. Ale jim to nevadí, vždyť svět je krásný.

(Barbora Kubíková, 6. A)

Má malá sestřička

Řeknu vám něco o mé malé sestřičce.

Je to velmi šikovná a usměvavá holčička. Jsou jí tři roky. Má krásné hnědé kudrnaté vlásy. Na hlavičce má malá ouška.

Její očka hnědé barvy mě vždycky rozveselí, protože jí září jako hvězdičky. Nosík má také malinkatý.

Když se na mě usměje její pusinka, musím se také usmát, protože tak krásnému úsměvu nejde odolat.

Protože jsou jí teprve tři roky, má ještě malé nožičky i ručičky. Vždy, když přijdu ze školy, hrají si s ní. Nechtěla bych ji nikdy ztratit, mám ji moc ráda.

(Lenka Pekárková, 6. A)

Ahoj, to jsem já. Vaše vlaštovka Pět'a. Budu vám vyprávět, co jsem minulý rok viděla, když jsem letěla za teplem. Vybrala jsem si Afriku. Tak, a konec řeči – a poslouchejte!

Jednoho dne nastal čas sbalit se a odletět. Blížila se zima. Letím přes Prahu – tam je lidí! Letím přes Písek a přes Třeboň... . No a už jsem vyletěla z České republiky

Vidím velké kostely, Koloseum, vidím domeček a v tom domečku je rodina a právě obědvá. Co to ti lidé jí? Nějaké provázky? Nebo jsou to žížaly? Ale ne. Prý se tomu říká špagety. Také bych si něco dala, jsem celá hladová!

Vidím pod sebou asi nějakou restauraci. Tam lidé jedí nějaké velké kolo a na tom mají všelijaké dobroty – rajčata, sýr, šunku. Co by to mohlo být? Už vím. Říká se tomu pizza.

Tak já vyletím ještě výš, ať tu zemi vidím z výšky celou! Připomíná mi to botu kozačku. Už vím! Je to Itálie!

Já takhle z výšky vidím ledacos. Jednou jsem málem narazila do jakési rozhledny – to bylo ve Francii. Viděla jsem, že tam lidé dokonce jedli šneky! A v další zemi jsem viděla paní, co mají krásně barevné sukně. A jak se jim krásně točí! Také bych chtěla takovou sukni. Myslíte, že by mi slušela? Tato zem se nazývala Španělsko.

A už jsem v Africe. Vidím velké i malé černoušky, co mají hlad. Ráda bych jim něco dala, ale nemám co.

Je to zem s velikými rozdíly mezi lidmi. Někteří si žijí na vysoké úrovni a v přepychu a jinde ani nemají co jíst.

Ale mně se líbí na celém světě. Ve všech zemích. Nejvíce v Africe, v Itálii a také v České republice. Zase se tam vrátím.

(Lenka Pekárková, 6. A)

Dětství je krásné období. Ale ne pro každého. Ne každý člověk může na své dětství vzpomínat rád. Zato rodiče, ti to s námi nemají lehké! Naopak naše dětství pro ně někdy může být plné starostí. Ale přesto nás mají rádi, stejně jako my je. Starají se o nás s láskou a připravují nás na obtížné období dospělosti.

(David Křída, 6. A)

Dětství je čas zajímavý, za vážný nebývá bráný!!!

(Lucie Lavičková, 6. A)

Dětství je krásné a měl by si ho každý pamatovat. Musí to být hezké, když rodiče vidí, jak děti rostou jako z vody! Dětství přináší radost, ale někdy také smutek a dětský pláč. Je krásné, když na dětství můžeme vzpomínat s láskou.

(Kateřina Křoková, 6. B)

Ještě, že to dobře dopadlo!

Jednou jsem šla se svým pejskem na procházku. Byli jsme blízko křižovatky, ale nedaleko byla i voda. Tak jsem pejska pustila.

Pak jsme se otočili a jdeme domů. Jdeme kolem domů na ulici. Byla tam křižovatka. Já jsem zahrnula, ale pes šel pořád rovně... Vyjelo auto – a můj pes byl pod ním!

Hned se tam objevil táta, pejska vzal do náručí, nasedl do auta a vezl ho na veterinu.

Ocásek už neměl. Nožičku mu ošetřili a zavázali. Nějak se mu nedařilo „vyčůrat se“, a tak musel na operaci. Ale nakonec to dobře dopadlo.

Jsem ráda, že tahle příhoda měla dobrý konec, ale od té doby naše pejsky hlídám lépe.

(Martina Šestáková, 7. B)

To jsme se nakonec nasmáli!

Šli jsme pozdě večer takovou úzkou cestičkou. Tou jsme se dostali k tmavému lesu. Když jsme se chtěli vrátit, rozběhli se k nám psi. Honili nás. Utíkali jsme jako blázni.

Když jsme se z toho lesa dostali a utekli jsme těm psům, šli jsme rychle domů a vyprávěli jsme to doma dětem a mamě a tátovi. A táta mi povídá: „Ale to byli naši psi! Pustil jsem je, aby se proběhli, a také aby vás zastrašili. Máte být včas doma!“ A táta se mi smál, že jsem nepoznal naše psy!

(Marek Slivka, 7. B)

Pozn. : U prací byla provedena jazyková korektura.

**Je tu jeden důvod, proč moje srdíčko
v poslední době tluče tak rychle...**

Už skoro nespím.

**V žaludku mám divný pocit,
na nic se nemohu soustředit.**

Myslím, že jsem nemocen!

Nejspíš láskou k Tobě...

Je nádherné, že existuješ...

(Pavel Vrba, 8. B)

Jak jsme šli o půlnoci do lesa

Jednou pozdě večer jsme se s Kubou, Petrem a Danem z naší třídy rozhodli, že půjdeme do lesa. Byli jsme totiž na chatě. Domluvili jsme se, že počkáme na jedenáctou hodinu večerní.

Když se blížila jedenáctá, vyrazili jsme. Museli jsme přes Bobří hráz. Jenže cestou Petra napadlo, že půjdeme přes křoví a přes potok. Všichni jsme nadšeně souhlasili, jen Dan se bál a měl v kalhotách.

Když jsme se tak prohrabávali tím křovím, zakopl jsem o velkou kládu. Zdolal jsem ji a zjistili jsme, že před námi není žádný potok, jen les a .... malý zarostlý jezevčík!

Tak jsme ho vzali s sebou a začali jsme se s ním kamarádit. Petr se s ním podle mě skamarádil až moc. Vraceli jsme se i s kamarádem jezevčíkem, jenže cesta zpět nám trvala nějak podezřele dlouho. Vždyť po čtvrt hodině cesty jsme nedošli ani ke hrázi!

A to bylo Kubovi podezřelé. Navrhl, že bychom se měli vrátit a zkusit jít po našich vlastních stopách.

Uběhla další čtvrt hodina a zase jsme byli někde jinde! Octli jsme se u nějakých kolejí, a tak jsme klopýtali podél nich. Cestou jsme řešili problematiku, jak je možné, že jsme šli zpátky, a pokaždé jsme dorazili někam jinam!

Najednou se začal náš kamarád jezevčík plašit a honem utíkal pryč. Petr ho neudržel a jezevčík utekl. Nám to bylo divné, navíc jsme postřehli, že za námi něco běží. Dali jsme se na útěk. Po dlouhé době se to něco objevilo před námi. Říkalo to: „Vstávej! Honem!“

V tu chvíli jsem se probudil a vyběhl jsem ven z chaty. Tam seděl ten jezevčík, vedle něho Petr a kluci a divili se, jak můžu tak dlouho a tvrdě spát!

(Jan Štrobl, 7. B)

Má oblíbená literární postava

Mou oblíbenou literární postavou je Saturnin. Je to milý společenský člověk. Jeho zaměstnáním je být sluhou.

Saturnin však není ledajaký sluha – je to sluha s vybraným chováním a s kapkou vždy vítaného humoru.

Jeho základními vlastnostmi jsou přesnost a důslednost. Se zvláštním specifickým humorem dokáže řešit situace i v takových případech, kdy kdekomu zůstane rozum stát.

Když se například teta Kateřina s holomkem Miloušem zčistajasna a bez varování nastěhují na houseboat, který Saturnin opatřil svému pánovi jako obydlí, oznámí Saturnin svému šokovanému pánovi, že zařídí, že teta Kateřina bude i s Miloušem do desáté hodiny večerní opět pryč. Své slovo dodržel. I v létě dokázal sehnat masku čerta a Mikuláše a masky nabízel oběma nezvaným hostům se slovy, že je to dobrá ochrana před nepříjemnými hlodavci, kteří by mohli spícím osobám v noci přebíhat po obličejí. Teta Kateřina i s svým klackem Miloušem opravdu ihned opustili obytnou loď. Teta Kateřina, „poskakující mudrosloví národa slovanského“, nezapomněla dodat, že „host do domu, bůh do domu“.

Tak to vidíte! Proto mám postavu Saturnina v takové oblibě. Pro jeho svérázné řešení všech možných i nemožných situací. Jsem stálým čtenářem milé knížky, kterou o Saturninovi napsal Zdeněk Jirotka v době druhé světové války.

(Vladislav Holoubek, 8. A)

Mnoho povyku pro nic

Je to komedie, kterou napsal pan Shakespeare někdy na konci 16. století. A my jsme ji šli zhlédnout do Jihočeského divadla ještě s vrstevníky ze 7. A a 8. A - v pátek 13. listopadu večer! Pátek třináctého! No nazdar! Jen aby to nedopadlo jako loni! To jsme měli jít na Saturnina a pro onemocnění herců se představení tehdy nekonalo!

Ale tohle se konalo. Kuba, Honza a já jsme si dali sraz na náměstí před kašnou. Pak jsme čekali před divadlem na ostatní ještě asi 15 minut. Pak už jsme směli dovnitř.

V šatně jsme si odložili bundy, aby vyniklo, jak jsme vyfešákování. Pak jsme vstupovali do hlediště. Místa jsme měli na balkóně a podle čísel na vstupenkách jsme si svá místa museli najít. Pak jsme chvíli čekali, než očekávaná komedie začne. Rozevřela se opona a začlo to! Celý příběh byl velice zamotaný, jak už to prý u Shakespeara bývá, ale velice jsme se bavili.

Nejvíce se nám ale všem líbila scénka s „vyšetřovateli“. Herec Hruška tu roli sehrál bezvadně a my jsme se mohli umlátit smíchy, když veřejně prohlašoval : „Tak já jsem teda vůl! No prosím, zapište to, že jsem vůl! Já jsem vůl!“ A to pro velký aplaus u publika ještě několikrát opakoval. Scéna nám připomněla některé současné policejní případy a znovu jsme se s celým hledištěm smáli.

O přestávce jsme si šli s Honzou a Kubou koupit pití. A já jsem si koupil ještě tyčinku Mars.

Po přestávce jsme šli zase na svá místa a celou komedii jsme sledovali až do konce. Líbilo se nám, kolikrát lidé vyvolali herce zpět na jeviště.

No a pak už byl konec. S paní učitelkou jsem čekal před divadlem jako poslední, než si pro mě přišla babička. Představení totiž skončilo o něco dříve, než jsme předpokládali. Ale moc se nám líbilo.

(Petr Davídek, 7. B)

Podzimní balada

Večer listí šustí,
světlo venku mizí do neznáma,
ráno se mlha střídá s větrem,
v parku to barvami jen hraje.

Na konci podzimu
ohřejem se častěji u krbu.
Podzim, král barev, končí...
Nové období začíná, předvánoční atmosféru posílá...

(Gabriela Řimnáčová, 7. B)

**Podzim je čas svátků, ale také zmatků.
Lidi běhají po náměstí, až jim z toho hlavy třestí.**

**Máme ale zimu – a to je čas mrazů.
Přichází však Vánoce, jejich známé dlouhé noce...
Máme rádi stromečky a pod nimi dárečky...**

(Lenka Pekárková, 6. A)

Zima

**Zima je závěj sněhu.
Zima je sleva v obchodech.
Zimu uvidíme vždy, když napadne sníh.
Zima jsou ledové kytičky na oknech.
Zima je led na vodě.
Zima je sněhulák.
Zima je křišťál, který si ukládáme v sobě...**

(Le Quang Dat, 6. A)

**Zimní prázdniny jsou nejlepší ze všech svátků. Dostáváme dárky,
můžeme jezdit na sáňkách. Máme radost, máme sníh, máme radost, máme
smích!**

(Zdeněk Píček, 6. B)

Myšlenky mé oblíbené písně:

***Snili jsme, abychom se mohli dotknout hvězd a mohli se dotknout
oblohy, protože já mám víru v srdci – dotknout se hvězd.***

***Čekali jsme už dost dlouho, abychom se mohli dotknout hvězd, dotknout
oblohy. Protože celé lidstvo má víru v srdci, víru v srdci má. Snili jsme o tom,
že jednou budem letět ke hvězdám.***

***Máme víru ve hvězdách, máme víru v srdci, víru v srdci mám, proto se
vydám ke hvězdám...***

(Jaroslav Boček, 8. A)

Je tu vzácný čas, co očekává nás...

Vánoce, období radosti, často i smutku.
Vánoce, čas lásky i nesnází.
Vánoce, čas, kdy v supermarketech mají návaly,
Vánoce, čas dětí a jejich neuvěřitelných snů.
Vánoce, čas touhy a nadějí,
Vánoce, ledová část roku...

(David Křída, 6. A)

Vánoce

**Před Vánoci se kupuje kapr i stromeček.
Peče se cukroví, děti stromeček zdobí,
maminky a babičky připravují pohoštění.**

**Přichází den lásky, přátelství a upřímnosti.
Na Vánoce jsou členové rodiny spolu, předávají si dárky
a zpívají u stromečku.**

**Měl by padat sníh a všude by mělo být bílo.
A ticho.
V bytě je tma, jen stromeček svítí.
To je ta vánoční krása...**

(Irena Tomková, 6. B)

Vánoce

**je čas, kdy děti přicházejí včas.
Maminky i tatínkové mají se rádi velice,
dětem chystají překvapení celé měsíce.
Děti cítí radost, přijde vzácný host...**

(Aneta Marková, 6. B)